

РЕШЕНИЕ

№ 6454

гр. София, 17.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **6017** по описа за **2020** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава дванадесета от АПК, вр. чл. 63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], депозирана чрез адв. Е. В. от САК против Решение от 24.04.2020 г., постановено по НАХ дело №9190/2018 г. по описа на СРС, НО, 114-и състав, с което е потвърдено НП № К-14710/19.03.2018 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисията за защита на потребителите. С последното на дружеството касатор на основание чл.182, ал.1 ЗТ е наложена имуществена санкции в размер на 10000 лева за извършено нарушение на чл.61, ал.2 ЗТ. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. В жалбата се твърди, че СРС не е обсъдил всички събрани в хода на процеса доказателства, вследствие на което е достигнал до неправилни и необосновани изводи за липса на съществени процесуални нарушения, допуснати в хода на АНП и за доказаност на извършеното нарушение. Твърди се също, че въззивният съд не се е произнесъл по повдигнатите с жалбата въпроси относно приложението на чл.28 ЗАНН, както и относно квалификацията на нарушението като такова по чл.182, ал.1 ЗТ. Изложени са подробни съображения в подкрепа на твърденията, като се иска

отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде отменено. Претендира се присъждането на разноски в размер на 600 лева, представляващи заплатен адвокатски хонорар за процесуално представителство пред настоящата инстанция, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие и представен списък на разноските.

Ответникът Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител адв. И. А. от САК в представено писмено становище навежда доводи за неоснователност на касационната жалба. Не претендира присъждането на разноски.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна. Счита, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било наказателно постановление № К-14710/19.03.2018 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисията за защита на потребителите, с което на касатора на основание чл.182, ал.1 ЗТ е наложена имуществена санкции в размер на 10000 лева за извършено нарушение на чл.61, ал.2 ЗТ за това, че при извършената на 04.01.2018 г. проверка, за което бил съставен Констативен протокол № К- 01995011 от 04.01.2018 г., било установено, че в нарушение на разпоредбата на чл.61, ал. 2 от Закона за туризма [фирма] извършва туристическа агентска дейност, без да притежава регистрация за този вид туристическа дейност на основание рамково споразумение за сътрудничество от 22.06.2017 г. между [фирма] и [фирма], съгласно което [фирма] организира туристическо пътуване „Ф.” в хотелски комплекс „Д. Б. Г.”, [населено място] за периода от 10.09.-16.09.2017 г., а [фирма] ще извършва продажбата на туристическия пакет на крайни потребители и ще получи за тази дейност комисионна. При извършена цялостна проверка на обжалваното пред нето НП на основание събраните в хода на процеса писмени и гласно доказателства СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до отмяна на атакуваното постановление. При съставяне на акта и издаване на наказателното постановление са съобразени изискванията на разпоредбите на чл.42 и чл.57, ал.1 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение и в издаденото въз основа на него наказателно постановление в достатъчна степен е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено и то по начин, позволяващ на жалбоподателя да разбере конкретно вмененото му нарушение и съответно да организира защитата си. Атакуваното наказателно постановление и АУАН са издадени от компетентни органи. Прието е също, че административното нарушение е

безспорно установено на основание събраните в хода на съдебното следствие доказателства – подробно описаните в мотивите на решението рамково споразумение за сътрудничество от 22.06.2017 г., договори за организирано пътуване, приходни ордери, както и от показанията на разпитания като свидетел актосъставител, които установяват, че ЕТ не е организиран сам процесните пътувания, а единствено е предлагал за продажба пакети, организирани от [фирма], за което е получавал комисионна при продажбата на пакети, организирани от възложителя, което всъщност представлява посредничество при продажбата на туристическо пътуване. Предвид това и доколкото е установено, че ЕТ притежава Удостоверение за регистрация №03579 от 28.01.2005 г. за туристическа дейност туроператор, но не и удостоверение за регистрация за извършване на туристическа агентска дейност е извел извода, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение на посочената в НП дата – 22.06.2017 г., когато е сключено споразумението за сътрудничество, тъй като едничният търговец е извършвал туристическа агентска дейност на територията на страната, без да е притежавал удостоверение за регистрация за този вид дейност. Следователно е извършил нарушение на чл.61, ал.2 ЗТ, поради което и съгласно разпоредбата на чл.182, ал.1 от Закона за туризма правилно му е била наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева. СРС е приел, че наказанието е определено в съответствие със предвидената за това нарушение санкционна норма и няма основание за неговото изменение. При тези мотиви е потвърдил обжалваното НП. От мотивите на решението е видно, че СРС не е извършил преценка на наведените в жалбата доводи за приложимост в случая на разпоредбата на чл.28 ЗАНН.

Настоящият касационен състав, на база събраните пред районния съд доказателства и фактически установявания, счита, че решението е правилно. В тази връзка наведените в касационната жалба доводи за допуснати в хода на въззивното производство съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон се явяват неоснователни.

Районният съд е проявил процесуална активност, като е събрал необходимите за изясняване на случая писмени и гласни доказателства. Анализирайки същите правилно е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяна на НП на това основание. В действителност СРС не е изложил мотиви във връзка с доводите на жалбоподателя относно неприобщаване по съответния ред на всички необходими според него доказателства. Приемайки обаче че не са налице съществени процесуални нарушения се стига до извода, че е счел същите за неоснователни, който извод се споделя от настоящия съдебен състав. АНО преценява какви доказателства счита, че следва да бъдат събрани в проведеното производство. Дали същите са достатъчни, за да се приеме, че е налице твърдяното нарушение е въпрос по същество на спора.

Настоящият съдебен състав счита, че обосновано СРС е приел, че нарушението, за което касатора е санкциониран, е доказано. Приложените към административната преписка писмени доказателства са достатъчни, за да се изведе извод в тази насока. Същите установяват основните елементи от фактическия състав на приетото за извършено нарушение.

Според приетата за нарушена разпоредба на чл.61, ал.2 от Закона за туризма туроператорска и/или туристическа агенстска дейност на територията на Република България се извършва от регистрирано по този закон лице. Безспорно е установено, че

едноличният търговец не притежава регистрация, която да му дава право да извършва туристическа агентска дейност. Основният въпрос е дали извършеното от ЕТ представлява туристическа агентска дейност или туроператорска, за каквато е установено, че търговецът има регистрация.

Както е посочено и в мотивите на възинтото решение, легални дефиниции на туроператорска и за туристическа агентска дейност се съдържат в ДР на Закона за туризма. Съгласно §1, т. 59 от ДР на Закона за туризма, в редакцията му към датата на извършване на нарушението „Туроператорска дейност е организирането на групови и /или индивидуални туристически пътувания с обща цена, предлагани за продажба, пряко или посредством туристически агент с цел туризъм, отдих, развлечение, бизнес, участие или посещение на прояви и събития с културен и опознавателен характер, на конгресни и делови събития или с друга цел.

Съгласно §1, т.61 от ДР ЗТ "туристическа агентска дейност" е извършването на посредничество при продажби на туристически пакети на крайни потребители; пасажерски авиационен, воден и автобусен превоз; резервационни, визови и други допълнителни туристически услуги, както и застраховки, свързани с туристическото пътуване.

„Организиранни групови и индивидуални туристически пътувания с обща цена“, по смисъла на закона, са пътувания: по предварително изготвена програма, включваща комбинация от най-малко две от следните услуги: транспорт; настаняване; други туристически услуги, които не са свързани с транспорта или настаняването и съставляват значителна част от пътуването, и се предлагат или се продават на цена, която включва всички разходи, и са за срок, по-дълъг от 24 часа, или включват настаняване за пренощуване.

В случая наличните в административната преписка писмени доказателства, които са описани подробно в процесните АУАН и в наказателното постановление, подкрепят изводите на СРС, че дружеството е осъществило от обективна страна състава на административното нарушение по чл. 182, ал. 1 ЗТ, понеже е извършило туроператорска агентска дейност, без да притежава удостоверение за регистрация, по смисъла на чл. 61, ал. 2 ЗТ. От приложеното в преписката рамково споразумение за сътрудничество от 22.06.2017 г. се установява, че ЕТ не е организирал сам процесните пътувания, а е предлагал за продажба пакети, организирани от [фирма], което дружество към датата на сключване на споразумението вече е било сключило договор за настаняване в хотелския комплект, който факт е отразен в споразумението. Именно затова е предвидено, че [фирма] ще направи всички разплащания с хотела. Затова и част от получените от клиентите с РКО суми са му били преведени, за което са издадени приложени фактури, като разликата представлява договорената комисионна. Следователно правилни и в съответствие с писмените доказателства са изводите на СРС за доказаност на нарушението. Без значение е установеният от жалбоподателя факт, необсъден в мотивите на въззивното решение, че [фирма] няма регистрация като туроператор. Това е така, тъй като разпоредбата на чл.61, ал.2 ЗТ, вр. §1, т.61 от ДР ЗТ, както и санкционната норма на чл.192, ал.1 ЗТ не обвързват извършването на туристическа агентска дейност с посредничество при продажби на туристически пакети, изготвени от туроператор. Следователно без значение е дали пакетите са изготвени от туроператор или не. Предвид това необсъждането на тези факти от въззивния съд не представлява нарушение и то съществено, тъй като дори да беше обсъдено, не би довело до друг краен резултат. Като е приел, че нарушението, за което

ЕТ е санкциониран, е доказано, за въззивния съд не е било налице основание да преценява дали е било налице друго нарушение, а именно твърдяно от жалбоподателя такова по чл.186, ал.1 ЗТ. Следователно като не е обсъдил наведените в тази насока доводи СРС не е допуснал нарушение.

Липсата на произнасяне по приложимостта на чл.28 ЗАНН води до извода, че въззивният съд е приел, че не са налице основания за това, въпреки че не е изложил мотиви в тази насока. Не е налице пречка настоящият касационен състав да се произнесе по този въпрос. В тази връзка съдът приема за неоснователни доводите в касационната жалба, че процесният случай разкрива белезите на маловажен такъв по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Процесното нарушение не се отличават с по-ниска степен на засягане на обществените отношения отколкото други нарушения от същия вид, поради което същото не може да се квалифицира като маловажно. При оценка на обстоятелствата, водещи за маловажност на случая се има предвид чл.93, т.9 от ДР на НК, който се прилага и за административните нарушения - "Маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Тук нарушението е формално и няма за резултат вреди. Само фактът, че нарушението е първо, без установено други смекчаващи отговорността обстоятелства, не е достатъчен, за да се приеме, че нарушението е маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН. Наложена санкция не е несъразмерно тежка спрямо степента на засягане на публичния интерес, тъй като е в законово предвидения фиксиран размер от 10000 лева.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на касатора не се дължат разноски.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.04.2020 г., постановено по НАХ дело №9190/2018 г. по описа на СРС, НО, 114-и състав, с което е потвърдено НП № К-14710/19.03.2018 г., издадено от Директора на Регионална дирекция за областите С., С., К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара” при Комисията за защита на потребителите. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

